

Hangfotók Csongrád megyéből — a rádióban

A Csongrád megyei pártértekezlet előestéjére időzítve, ma, pénteken, 19 óra 15 perckor a Kossuth rádió sugározza Mary György dokumentumműsorát, melynek címe: Meddig lehet bizonyozni? — avagy a haladástól és maradásról, meg-hirhetté vált ügyekről. A cím beszédes, a műsor minden bizonnyal sok hallgatót vonz szűkebb hazánk polgárai közül. A dokumentum-összeállításban közreműködnek: Anderle Adám. (JATE), Eke Károly (Csongrád országgyűlési képviselője), Forgó István (Ma-

kó nyugalmazott tanácselnöke), Halász Miklós (a Délmagyarország rovatvezetője), Kanyó Ferenc (megyei pártbizottság oktatási igazgatója), Szabó Sándor (a Csongrád megyei pártbizottság első titkára), Szakáll Andrásné (nyugdíjas tsz-tag), Székely Sándor (a városi pártbizottság újrávalasztott első titkára), Papp György (az NKfV szegedi üzem pártbizottságának titkára), Peterdi László (Makói Lenin Tsz), Szalay István (JATE), Tráser László (SZOTE).

Tanácsülés Mórahalmon

Mórahalom Városi Jogú Nagyközség Tanácsa tegnap délután tartotta az idei negyedik rendes ülését. A művelődési házban előbb a testületet tájékoztatta a tanácselnök, Murányi György, a lejárt határidejű határozatok végrehajtásáról, majd Papdi Istvánné osztályvezető szövegezte az adóügyi feladatokról, az adórendszer reformjának gyakorlatáról. A tanácsülésen beszéltek még művelődési, egészségügyi, szociális és munkaügyi kérdésekről. A tanácsülés végén a tanácselnök javaslatot tett a tanács 1989-es évi munkatervére.

Megyei pártértekezlet előtt

Súlyos tehertételekkel

Tagadhatatlanul nagy késedelembe vagyunk. Amit megújulásnak nevezünk a hazai közéletben és a pártban, a magyar végeken nemcsak kijáró, leereszkedő vállalkozással. Sajnálatos, hogy annyi „verekedés” árán jutottunk csak el december tizedikéig — ezek az energiák jobb szolgálatot tehetnek volna a program-építésben.

Egyet természetesen nagyon megtanulhattunk: a harc nem idegen egypártbeliektől sem, s nem a vita heve, keménysége vagy akár szikrázása az azonos akaratához vezető leghosszabb út, hanem éppen annak lát-szata, hogy az egység dominál, miközben sértetnek, megcsalatottnak érezzük magunkat. Biztosan tudom, hogy ez a mostani megyei pártértekezlet ezzel a hatalmas lelkiismereti teherrel ül egybe, tetézve a türelmetlenséget, a megfáradást, az elkedvetlenedést és a bizalmatlanságot súlyosabbal. Mégis jó lenne ezeket a terheket a ruhátárból hagyni és maradék vitakedvetünket a jövő vitorláiba tenni. Hiszen a beszámolótervezet is nagy erővel megfontoltnak valót. Sejtéseket is alig tartalmaz az alapszervezeti, s különösen a lakóterületi pártmunka új elemeiről és szükségleteiről. Túl sokan tévesen az alternatív mozgalmakhoz, csoportosulásokhoz való viszony meghatározásában, a velük való együttműködés lehetőségeit alig-alig meri fölvenni: megkerüli a megye és a városok viszonyának sajnó vagy már zsidó elemi, bátorítatlan a pártmunka nagyobb arányú társadalmisításának gondolatát; nem tartalmaz igazi indítékokat az apparátus átalakítására. Módszertanilag igen jellemző rá, hogy túl nagy örökséget testál a majd megvalósítandó testületekre — nem tár fel alternatívákat a párt szervezeti megújítására. Keresi benne magát munkás és fiatal, értelmisé-

gi és falusi, s majd mind elvesz a szokásos egyensúlyozásban. De a nemzeti és helyi sorsproblémák is hálványok, erőtlenség, pedig most bizonyosan ezek lennének a legelőbbre valóak. Tudok harcos értelmiségi indulatokról, munkásfájdalmakról, a parasztság iránti közöny panaszairól, ifjúsági keserűségekről, s nem hiszem, hogy ilyen frontok nyitása bármi haszonnal kecsegtetne. Lehet sorrendeket állítani — a sor minden-keppen hosszú lenne. A párt akcióképességének megteremtésénél, politikai hatásának megalapozásánál, társadalmi befolyásának új módjainak érvényesítésénél előbbre való dolga nem lehet ma helyi pártértekezletnek. Ebben bizonyosan egy-ségre juthatunk, ha nem is „mindent elsőpró” módon. Hiszen mástól-mástól reméljük ennek garanciáit.

Magam például — számos elvtársammal és delegáló közösségeinkkel együtt — az első hangsúlyt feltétlenül a személyi garanciákra teszem. Bizalmat teremteni csak merőben más típusú, stílusú, összetételű vezetőkkel és vezető testületekkel lehet. Politikai, erkölcsi, emberi hitel; a megújulás folyamatában tanúsított elszántság és érzékenység; a személyiség szervező ereje; a kapcsolatteremtés képessége — ilyenféle tulajdonságokból jön már össze az alkalmasság. Ezért nagy hiba lenne, ha a hagyományos statisztikai szemlélet kerekedne felül, amire még most is oly nagy a csábítás. Egy bizonyos: Csongrád megye, melynek jórészt okkál keveredett kétes híre idén a hazai közéletben, a politikai tehetetlenség, tévováság bélyegét csak a megújulási készség elszánt és karakteres demonstrálásával tudja letörölni a homlokáról. Nagyon hiszem, hogy a megyei pártértekezlet meg tud felelni a párttagság és a közvélemény elvárásainak, s le tudja küzdeni az erkölcsi bűnültséget.

Sz. Simon István

Egy titkárjelölt véleménye

A megyei pártértekezlet előkészítő bizottsága a helyi lapokban e hét kedden közzétette a számításba vehető jelölteket a megyei pártbizottsági titkári funkciókra. Ezek között szerepel nevem is.

Az, hogy szóba kerültem, és az a tény, hogy többen szívesen láttak volna politikai funkcióban, fölfogható lenne igen jó dologként is. Azonban a valóság egészen más. Szóba kerülésemet az újságból tudtam meg, abból a közleményből, amely felsorolta a jelölteket, és közöttük két személyt is megjelölt, hogy ők ugyan szóba kerültek, de nem vállalták. Ebből következik, hogy a többiekkel az egyeztetés megtörtént. Amiért tollat ragadtam. A Domaszéki Szőlőfűrt

Mg. Szakszervezetek elnöke vagyok, az 1500 tagunk bizalmából választott vezető. A mezőgazdasági szövetkezetek, így mi is, nehéz gazdasági éveket élünk át. Beruházásokba kezdünk, amelyekhez a tagok megtakarított pénzére is számítunk célrész-jegy formájában. Ebben a helyzetben könnyű elbizonytalanítani a tagságot egy olyan tartalmú közleménnyel, amiből az derül ki, hogy elnökük más beosztásokra pályázik. Ilyesmivel tönkre lehet tenni egy szövetkezetet.

Megköszönve a bennem bízó küldöttek bizalmát, ezúton közlöm, hogy nem állt, és nem is áll szándékomban a választáson részt venni.

Kalivoda Imre

MHSZ-élet '88

Ha manapság egy újságíró arra kéri valamelyik szervezet (gazdasági egység stb.) vezetőjét, ugyan, beszéljen már az elmúlt időszak főbb eseményeiről, sorolja a sikereket, netán vállalja a kudarcokat, szinte biztosra veheti — panaszok, gondok, kifogások váltakoznak a mondatokban. Hogy a külső és belső feltételek, no meg a kedvezőtlen adottságok, nem is szólva a szubjektív és objektív feltételekről... Ugye értik?

No mindezek ellenére távol áll tőlem az általánosítás szándéka, de azért bevallom, jölessz végre optimista nyilatkozást hallgatni. A helyszín nem titok: az MHSZ városi vezetőségét látogat-tam meg, ahol Ungi Ferenc, a szövetség szegedi titkára beszélt 1988 főbb MHSZ-es eseményeiről. S mint már említettem, optimistán.

— Ennyire jól mennek a dolgok?

— Egy pillanatig sem álltom, hogy azok a bizonyos gazdasági viszonyok, az egyre szűkülő anyagi források, netán tagjaink nagyobb, egyéb irányú elfoglaltsága ne okozna néha gondokat, de tény: az MHSZ ma is változatlanul betölti azt a szerepet, amelyet céljaiból adódóan szánnak neki. No persze az is igaz, hogy igyekszünk minél ügyesebben haladni a korrál. A júniusban megtartott országos közgyűlésen például elfogadták a szervezet új, ideiglenes alapszabályát, amely lényege tömören így foglalható össze: az MHSZ oly mértékben társadalmisítsa munkáját, hogy egyértelműen tömegszervezetté váljon. Ez persze csak

Új szakosztályok, sikeres vállalkozások

alap az egyes kisebb szervezetek új típusú munkájához. Nekünk, vagyis a városi, netán még kisebb csoportoknál, kluboknál pedig arra kell ügyelni, hogy ebben a szinte napról napra változó világban megőrizzünk minden olyat, amely segíti a színvonalas munkát, de föl-leljük azokat a formákat is, amelyekkel újabb tagokat toborozhatunk. Így például a történelmi hagyományok ápolására nagy gondot fordítottunk (jó alkalom volt idén erre a megalakulás 40. évfordulójához kapcsolódó rendezvénysorozat), s nagyon vigyázunk arra, hogy a baráti légkör továbbra is alapjellemzője legyen egy-egy MHSZ-es közösségnek. Nálunk például nem érzek generációs ellentétet — a tnikorosztály éppúgy találhat klubjainkban hasznos elfoglaltságot, mint az idősebb generáció. Talán ez adja szövetségünk egyik legvonzóbb oldalát.

— Tehát ami jó, azt megőrizzük. De manapság, amikor célok és funkciók oly gyorsan átértékelődnek, mi is tulajdonképpen egy honvédelmi szövetség konkrét feladata?

— A honvédelmi nevelés ma is egyik legfontosabb tennivalónk, így részt veszünk az iskolások honvédelmi tárgyainak oktatásában, és a sorkötelesek katonai felkészítésében. Hasonlóan a hagyományos feladatok közé sorolhatjuk a tömeg- és minőségi sportokat — Szegeden leginkább a lövészet és a

honvédelmi többszáz foglalkoztatja a legtöbb generációt. S ne feledkezzünk meg arról sem, hogy ma 84 klub működik a városunkban, közülük nem egyben országos szinten is elismert munka folyik.

— S ahogy hallom, újak is alakulnak...

— Mint mondtam: a legfontosabb megérezni, mit is igényelnek az újabb korosztályok. Pár évvel ezelőtt még elképzelhetetlen lett volna az MHSZ berkein belül, mondjuk egy számítógépes klub. Ma már elmondhatom, hogy a Mikromat névre keresztelt számítógépes versenyünk „befutott”, s látva a jégsporthoz szegedi népességét, segítségét nyújtottunk ahhoz is, hogy létrejöjjön egy nemzeti bajnokságba is benevezni tudó jégkorongszakosztály. A Tisza Fűszert honvédelmi klubja emellett vállalkozik arra is, hogy a magasabb szintű műkorcsolyázás oktatásából is részt vállaljon. Végül megemlíteném a természetjárást, hisz e területen is alakulnak új klubjaink.

— A mai gazdasági helyzetben — hogy is mondjam — kicsit meglepő ez a nagy pezsgés.

— Pedig gazdagnak aligha nevezhetjük magunkat. Legfeljebb így mondanám: igyekszünk élni gazdasági téren is az új lehetőségekkel. Egy-két éve még úgy kellett magyarázgatni, mit is jelent az MHSZ-vállalkozás, 1988-ra pedig már 12 klubunk próbálkozik ezzel, nem kevés hasznot hozva az egyéneknek éppúgy, mint a szövetségnek.

— Így már érthető az optimizmus.

— Még inkább az lesz, ha elmondom: a társadalmisítás nagyon is kézzelfogható gyakorlata az, hogy szinte minden állami és társadalmi szervezet szívesen segíti munkánkat. Az utóbbi időszakban a tanács és párt-szervek mellett nagyon sok üzemmű, iskolával alakult ki napi, élő kapcsolatunk. Újra csak igazolódott a mondás: az emberek akaratán, összefogásán sok minden múlik. S ha ehhez hozzáadom a klubokban dolgozó társadalmi munkások teljesítményét, fogalmazhatok így is: majdnem minden eredmény ennek köszönhető.

Bátyi Zoltán

Légi járat Tel Avivba

Márciusban indítja meg rendszeres járatait Budapest és Tel Aviv között az El Al izraeli légitársaság. Keddenként heti egy, júniustól pedig hetente két alkalommal indulnak El Al gépek, és — mint közölték — a

Bécs—Tel Aviv járatnál olcsóbban kínálja majd a jegyeket az utasoknak. Ez a tény, továbbá a repülési idő lerövidülése egyaránt lökést adhat a kétoldali turistaforgalom növekedésének.

Helyreigazítás

Tegnap számunkban ösz-szefoglalót közöltünk a Központi Statisztikai Hivatal megyei igazgatóságának frissen készült gazdasági elemzéséből. Ezen anyagunk

bevezetőjében tévesen jelent meg az az információ, hogy a jelentést eljuttatták a megyei pártértekezlet résztvevőinek.

Nem tréfa...

....ami az Arany János utcában látható. Igen lassan itt is úgy tűnik, nemcsak a színházi kellékeknek van helye, hanem az elnyűtt „kis” Zastava autókaszinnak is. Lehet, hogy a gyerekek örülnek a teljesen szétszedett autórónesnek, de igazán nem városi jelentőségű. Talán az egykori autó tulajdonosa is belátja ezt.